

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Zakładowi P. Sp. z o.o. w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 3
grudnia 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 16 marca 2023 r., sygn. akt V Pa 112/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bez
obciążania skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

r.g.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z 16 marca 2023 r., V Pa 112/22, oddalił apelację powoda A. S. od
wyroku Sądu Rejonowego w Opolu z 30 czerwca 2022 r., IV P 462/19,
oddalającego powództwo skierowane przeciwko P. Sp. z o.o. w O. o zapłatę.

Powód wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną zaskarżając ten
wyrok w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał,
że w sprawie zachodzi nieważność postępowania z powodu rozpoznania sprawy
przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na

podstawie art. 15zszs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, co było sprzeczne z przepisami prawa a to art. 367 § 3 k.p.c., ograniczając tym samym prawo powoda do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), zaś sprawa przez wzgląd na konieczność ustalenia wyboru właściwego prawa materialnego (prawa obcego), wymagała poszerzenia składu Sądu i rozpoznania sprawy w trzyosobowym zawodowym składzie. Dodatkowo skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona przez wzgląd na naruszenie przepisów prawa materialnego oraz procesowego, które to naruszenia spowodowały wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia oddalającego w całości roszczenie powoda, w szczególności w zakresie nieprawidłowego wyboru prawa materialnego, tj. prawa niemieckiego, a którego wyboru Sąd drugiej instancji nie badał w toku postępowania odwoławczego. Jednocześnie, oczywiste uzasadnienie niniejszej skargi kasacyjnej wynika również z naruszenia przepisów uregulowanych w ustawie prawo o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którymi Sąd Okręgowy z urzędu bada właściwe prawo materialne, tj. prawo obce.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia w przedmiocie jej oddalenia oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje

postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Ponadto dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywistą zasadność skargi) oraz zwrócił uwagę na nieważność postępowania, albowiem Sąd drugiej instancji orzekał w składzie jednoosobowym.

W pierwszej kolejności odnosząc się do najdalej idącego zarzutu nieważności postępowania, wskazać należy, że w sprawie nie doszło do nieważności postępowania, co ostatecznie wyjaśnia uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (LEX nr 3523123), zwłaszcza że jej skutki są prospektywne, a wyrok Sądu drugiej instancji został wydany 16 marca 2023 r. Jednocześnie powołane rozstrzygnięcie objęło swym zakresem analizę wątków wynikających z postanowień Konstytucji RP oraz

Konwencji. Uchwała ma moc zasady prawnej i wiąże inne składy Sądu Najwyższego.

Skarga kasacyjna nie jest również oczywiście uzasadniona z dalszych wskazanych powodów.

Jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Ponadto z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia żadnej z powołanych przez siebie przesłanek przedsądu, a jego uzasadnienie w istocie zmierzało do zakwestionowania przyjętych w sprawie ustaleń faktycznych i prawnych. Brak precyzyjnego wskazania przez skarżącego oczywistego naruszenia prawa, wyklucza sięganie w tym zakresie do argumentów przytoczonych w uzasadnieniu skargi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest bowiem stanowisko, zgodnie z którym wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej

merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527).

W polskiej doktrynie uznaje się, że wybór prawa właściwego stanowi, z uwagi na swój charakter i przedmiot, czynność z zakresu prawa prywatnego międzynarodowego, która polega na zawarciu umowy lub jednostronnym oświadczeniu woli o szczególnym skutku. Skutek ten wyraża się we wskazaniu prawa właściwego dla danego stosunku prywatnoprawnego i przesądza o charakterze kolizyjnym wyboru prawa (Prawo prywatne międzynarodowe. Komentarz., pod red. J. Poczobut, WKP 2017). Zatem jeżeli strony (stosunku pracy), tak jak w niniejszej sprawie, dokonały wyboru prawa, stosunek pracy podlega prawu państwa, w którym jest wykonywana praca.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania orzekając w zgodzie z art. 102 k.p.c. ze względów natury społecznej.

[SOP]

R.G.

